

Slovanski Svet je pričel po daljšem presledku zopet izhajati (na Dunaju, pod starim uredništvom). Prva številka je izšla dne 25. januarja t. l. — Mi smo s »Slov. Sveta« uredništvom vred prepričani, da nam je živo potreben list, ki bi imel zlasti namen, utrjevati kulturne vezi med slovenstvom in drugim slovanstvom, ter smo tudi prepričani, da je slovenska inteligencija prav željna takega glasila. Toda — naj se nam ne zameri pro stodušna sodba, ki si jo upamo izreči v ime dobre stvari, za katero smo mi takisto vneti in bi ji takisto radi koristili, kakor »Slov. Svet« — mi si mislimo takšno glasilo drugače osnovano, deloma celo na drugih podstavah in z drugimi smotri. In nam se zato a patija občinstva, s katero se je imel boriti »Slov. Svet« ves čas svojega obstanka, ne zdi neumevna. Seveda so to načelne diferencije, katerih smo se tu dotaknile, in o takih se ni moči na kratko sporazumeti; morda o priliki kaj več o njih. — Sicer pa želimo na novo oživelemu listu kar največ vsestranskega uspeha in ga najtopleje priporočamo z ozirom na rodoljubno smer, kateri iskuša »Sl. Svet« gotovo prav tako sveto streči, kakor mi.

Slovensko gledališče. Od 15. januarja pa do 15. februarja smo imeli sledeče slovenske predstave:

Dne 16. januarja se je na splošno željo vendar še enkrat pela „Norma“ in sicer z istim lepim uspehom, kakor že prej trikrat. Gospica Ševčikova nam je celo, kar se tiče igre, to pot bolj ugajala, nego pri prejšnjih predstavah.

Dne 19. januarja se je najprej igrala Ogrinčeva izvorna gluma v enem dejanju: »Kje je meja?«

To igrico je rajni Ogrinec zveržil v sedemdesetih letih za časa, ko je začel bolj oddaljenim rodoljubom presedati prepir med „starimi“ in „mladimi“, in je povsem tendencijozna. Zato nam ni bilo prav jasno, se je li spravila zdaj s kakim posebnim namenom na oder, ali pa je služila le kot nekako mašilo.

Igrica tistikrat, ko se je predstavljala prvič, takisto ni ugajala, kakor to pot ne, toda takrat iz povsem drugega vzroka. Da jo je občinstvo odklonilo ta večer, je pač temu pripisovati, da je jako plitva, in pa ker se je skrajnje slabo igrala. Tistikrat so se čutili po njej zadeti v gledališču zbrani „stari“ in „mladi“, in vladala je, ko je padel zastor, nekaj trenutkov popolna tiščina, dokler ni nekoliko hudomušnih dijakov, ki so razumeli stvar, zaglalo hrup. Ogrinčev proizvod je imel torej tačas popoln uspeh; saj ni pisatelj nič drugega nameraval, nego da je malo počehal prepirljive „stare“ in „mlade“. To se mu je posrečilo, in s tem, da je igrica takrat dosegla svoj namen, je po naših mislih tudi doslužila. Ogrincu se menda samemu ni sanjalo, da se tudi v poznejših časih še kdaj uprizori.

Zatem se je pela drugič Parmova „Ksenija“.

Ker se zadnjič, govoreč o tej operi, nismo izjavili o posameznih pevcih, naj omenimo danes, da so se v operi odlikovali zlasti gospica Ševčikova (Ksenija), gospod Binder (Aleksij), gospod Nolli (Aleksijev brat) in gospica Polakova (Fatjana).

Gospod Binder je sicer baš ta večer nekoliko preveč forciral. Ta pevec poje zmeraj z občutkom, in to je gotovo prav. Včasih pa se nam vendar zdi, kakor bi hotel to preveč kazati, in to je menda tudi vzrok,